

KAPITOLA 1

Je zvláštne, čo všetko sa naveky zapíše do vašej pamäti, keď nastane okamih konca. Doteraz si jasne vybavujem obloženie stien našej luxusnej kajuty i príjemnú hebkosť koberca. Spomínam si na vôňu slanej vody, ktorá sa vinula vzduchom a prenikala mi hlboko do pokožky, aj na smiech svojho brata, ktorý ku mne doliehal z vedľajšej miestnosti a znel, akoby búrka zúriaca vonku neveštila blížiacu sa pohromu, ale vzrušujúce dobrodružstvo.

Viac než strach či obavy však v našej kajute panovala nervozita. Búrka zmarila vidinu príjemného večera – príležitosť zatancovať si na palube a predviesť sa v nových šatách úplne vyhrmela. Takéto úvahy v tom okamihu sužovali moju myseľ. Takmer sa hanbím, keď si dnes spomeniem na tie zanedbateľné malichernosti. Kedysi bol však môj život ako vystrihnutý zo stránok krásnej knižky. Potom bolo všetko inak.

„Ak toto knísanie okamžite neprestane, nestihnem si pred večerou upraviť účes,“ sťažovala sa mama. Ležala som natiah-

nutá na dlážke a letmo som na ňu pozrela. Bolo mi zle a zo všetkých síl som sa usilovala zadržať vracanie. Mamin odraz mi pripomínal staré filmové plagáty a jej úhľadné prstencové vlny boli dokonalé. Ona však nikdy nebola spokojná. „Mala by si sa pozbierať zo zeme,“ zagánila na mňa. „Čo ak sem vojde niekto z personálu na pomoc?“

Ako zvyčajne som poslúchla a s námahou som sa dovliekla k jednému z čalúnených ležadiel. Nezdalo sa mi, že poloha, ktorú som zaujala, by bola o čosi súcejšia pre dámu, no zavrela som oči a modlila sa, aby sa vlny utíšili. Nechcela som sa povracať. Náš výlet bol až do tohto okamihu celkom obyčajný – rodinná cesta z bodu A do bodu B sa nijako nevymykala z bežnej reality. Nespomínam si, kam sme sa vlastne vydali. S istotou však viem, že sme ako zvyčajne cestovali štýlovo. Patrili sme k hŕstke rodín, čo prežili dovtedy najväčší krach burzy bez akejkoľvek ujmy na majetku. A mama to ostatným rada dávala najavo – nalodili sme sa do prekrásnej kajuty so slušnými oknami a osobnými stevardmi, ktorí nám boli kedykoľvek k dispozícii. Nemala by som jedného zavolať a požiadať ho, aby mi priniesol vedro?

Práve v okamihu, keď mi nevoľnosť zatemnila zmysly, som čosi začula. Pripomínalo to uspávanku, ktorá k nám doliehala odkiaľsi z dialky. Vzbudzovala vo mne zvedavosť a prekvapivo aj smäd. Zdvihla som svoju hlavu, ktorá sa mi krútila, a zbadala som mamu, ako vykúka z okna a hľadá spievajúci hlas. Na okamih sa nám stretli pohľady, akoby sme sa okamžite potrebovali uistiť, že sa nám nesníva. Vtom nám svitlo – určite to neuniklo ani posádke! Znova sme sa zahľadeli z okna a načúvali sme omamne krásnej melódii, ponášajúcej sa na akýsi náboženský chválospev.

Do kajuty zvedavo nakukol aj ocko. Jeho krk zdobila čerstvo nalepená náplast – počas búrky sa snažil oholiť, no porezal sa. „Už začala hrať kapela?“ spýtal sa pokojným hlasom, no v očiach mu blčala horlivá zvedavosť.

„Možno. Ale neprichádza to skôr zvonka?“ Mama celkom stratila dych, jednou rukou si držala hrdlo a vzrušene prehltna. „Podme sa tam pozrieť!“ Vyskočila a v rýchllosti si vzala sveter. Bola som v šoku – dážd jej bol predsa odjakživa proti srsti.

„Ale, mama, čo tvoj mejkap? Vavela si predsa, že...“

„Ach, jasné,“ odvetila, jemne ma oprášila a navliekla si ruky do rukávov slonovinového kardigánu. „Skočíme tam len na malú chvíľu. Keď sa vrátíme, budem mať dosť času na líčenie.“

„Radšej ostanem tu.“ Hudba ma priťahovala rovnakou magnetickou silou ako ostatných, no vlhký pocit na mojej tvári mi pripomenul, že som sa pred chvíľou takmer povracala. Vyjsť v tomto stave z kajuty by nebol dobrý nápad – tuhšie som sa schúlila do kľbka, odolávajúc nutkaniu vstať a ísť za rodičmi.

Mama sa za mnou obzrela. „Bola by som pokojnejšia, keby som tá mala po svojom boku,“ oznámila mi s úsmevom. To boli posledné slová, ktoré mi kedy povedala.

Hoci som otvorila ústa a chcela som namietajúť, ocitla som sa na nohách, prešla som cez kajutu a nasledovala ju. Tentoraz nešlo len o poslušanie príkazov – nejst na palubu jednoducho neprichádzalo do úvahy. Musela som sa priblížiť k tej piesni. Keby som ostala v kajute, možno by som sa utopila spolu s loďou. V takom prípade by som sa mohla pridať k svojej rodine – v nebi, v pekle alebo v ničote, keby predchádzajúce dve možnosti boli len klamom. Lenže mňa nohy viedli hore.

Vyšli sme po schodoch, sprevádzaní ďalšími pasažiermi. V tom

momente som vedela, že niečo nie je v poriadku. Niektorí z pasažierov sa náhlili, prebýjali sa cez masy, iní zas vyzerali ako námesační.

Vyšla som do bubnujúceho lejaku, zastala som kúsok za prahom a dívala sa, čo sa deje. Dlaňami som si zakryla uši, aby som aspoň trochu stlmila burácajúce hromy a hypnotickú hudbu. Usilovala som sa nájsť rovnováhu, keď popri mne prebehli dvaja chlapi a bez zaváhania sa vrhli cez palubu. Hádám tá búrka nie je taká katastrofická, aby sme museli opustiť loď, alebo áno?

Pozrela som na svojho mladšieho brata – metal sa v daždi a lačne hltal kvapky ako divá mačka chniapajúca po surovom mäse. Ktosi vedľa neho sa pokúsil spraviť to isté a v súboji o kvapky sa mocne zadrapili do seba. Cúvla som a obzerala sa okolo seba, hľadajúc svojho prostredného brata. Navždy mi zmizol z dohľadu. Stratil sa v dave, rútiacom sa k zábradliu, prv než som si stihla uvedomiť, čomu sa prizierám.

Potom som zbadala svojich rodičov. Ruka v ruke stáli chrbtom k zábradliu a akoby ledabolo sa cezeň vrhli do vln. Obaja sa usmievali, no ja som zvrieskla.

Čo sa to dialo? Azda sa všetci pomiatli?

Spev mi prenikol do uší, spustila som ruky a moje obavy i strach sa rozplynuli v tónoch piesne. Odrazu mi bola predstava skočiť do vody a nechať sa obklopiť vlnami milšia než kvapky dažďa bičujúce moje telo. Nádherná vidina. Musela som sa napiť. Zachvátila ma potreba naplniť vodou svoj žalúdok, pľúca i srdce.

Pulzovala vo mne túžba, ktorá viedla moje kroky k zábradliu. Prahla som po tom, aby som uhasila ten neutíšiteľný smäd a napojila každú bunku svojho tela. Hmlisto som si uvedomo-

vala, ako som preliezla cez zábradlie – myseľ mi zahalil akýsi opar, z ktorého ma prebral až tvrdý dopad na hladinu. Znova som bola pri zmysloch.

Čakala ma smrť.

Nie! Urputne som bojovala, aby som sa dostala nad hladinu. *Na toto ešte nie som pripravená. Chcem žiť!* Mala som len devätnásť – toľko som toho ešte chcela zakúsiť, vidieť, navštíviť! Snívala som o manželovi a vlastnej rodine. To všetko však v okamihu pohltila voda.

Naozaj?

Nebol čas pochybovať, či hlas, ktorý som začula, bol skutočný. *Áno!*

Čo by si dala za možnosť ostať nažive?

Čokolvek!

Vzápätí ma ktosi vytiahol z toho chaosu. Akoby sa mi neznáma ruka ovinula okolo pása a prudko ma ťahala popri mnohých telách na slobodu. Ocitla som sa na chrbte a hľadela som na tri nadpozemsky krásne bytosti.

Na okamih sa rozplynul môj strach i pochybnosti. Nejestvovala ani búrka, ani rodina, ani strach. Všetko, čo pre mňa v danom okamihu existovalo, boli tri nádherné, priam dokonalé dievčenské tváre. Žmúrila som na ne a premýšľala nad rozumným vysvetlením. Napadlo mi jediné.

„Ste anjeli?“ spýtala som sa. „Som mŕtva?“

Najbližšie ku mne stálo dievča so smaragdovozelenými očami, ktoré mi pripomínali drahé kamene na maminých náušniciach, a okolo tváre jej viali žiarivočervené pramene vlasov. Zohla sa ku mne. „Rozhodne žiješ,“ prisľúbila hlasom sfarbeným jemným britským prízvukom.

Civela som na ňu. Keby som bola nažive, neškriabala by ma

v hrdle morská soľ? Ako to, že ma vo vode nepália oči? A kam zmizlo štipanie, ktoré som cítila na tvári po náraze na hladinu? Hoci som na nič z toho nevedela odpovedať, cítila som sa úžasne. Bola som naplnená. Buď to bol len sen, alebo som umrela.

Z diaľky ku mne doliehali výkriky. Zdvihla som hlavu a vo vlnách som zbadala zadnú časť našej lode. Bezmocne sa knísala vo vode.

Niekoľkokrát som sa trhane nadýchla – stále som si nedokázala vysvetliť, ako to vôbec bolo možné – a počúvala som bytosti, ktoré ma obkolesili.

„Na čo si spomínaš?“ spýtala sa červenovláska.

Potriasla som hlavou, aby som sa rozpamätala. „Na koberec.“ Lovila som v spomienkach, ktoré sa mi vzdalovali a nenávratne sa rozostrojili. „A na vlasy svojej mamy,“ zahabkala som chrapľavým hlasom. „Potom som bola vo vode.“

„Želala si si žiť?“

„Hej,“ vyprskla som. Azda mi vedela čítať myšlienky? Alebo si to v tom okamihu želali všetci? „Kto ste?“

„Ja som Marilyn,“ predstavila sa privetivo. „Toto je Aisling,“ ukázala na plavovlásku, ktorá sa na mňa srdečne usmiala. „A toto je Nombeko.“ Posledné z menovaných dievčat bolo tmavé ako noc a zdalo sa, akoby na hlave nemalo takmer ani vláska.

„Sme speváčky. Sirény. Služobníčky Oceánie,“ vysvetľovala Marilyn. „Pomáhame jej. Kŕmime ju.“

Prižmurila som oči. „Čím sa vlastne živí?“

Marilyn pozrela smerom k potápajúcej sa lodi. Takmer všetky hlasy už stíchli.

Ach tak.

„Je to naša povinnosť a čoskoro možno aj tvoja. Ak jej obeťješ svoj čas, dá ti život. Nasledujúcich sto rokov od tohto

okamihu nebudeš chorá, nik ti neublíži a nezostarneš ani o jediný deň. Keď tvoj čas vyprší, dostaneš nazad svoj hlas i svoju slobodu. Budeš žiť.“

„Prepáč,“ zahabkala som. „Nerozumiem.“

Dievčatá za ňou sa usmievali, no jej oči napĺňal smútok. „Nečudo. Teraz tomu nemôžeš rozumieť,“ odvetila Marilyn. Rukou mi prečesala premočené pramene vlasov, akoby som už bola jednou z nich. „Uisťujem ťa, že ani jedna z nás najprv ničomu nerozumela. Postupne však všetko pochopíš.“

Opatrne som sa vystrela, až som stála celkom vzpriamene. Sklopila som zrak a neverila som vlastným očiам – stála som na vodnej hladine! V diaľke sa nad hladinou ešte držalo pár ľudí v slepej nádeji, že si zachránia život.

„Tamto je moja mama!“ nariekala som. Nombeko vzdychla a v očiach sa jej zaleskla melanchólia.

Marilyn okolo mňa ovinula ruku a hľadela na vrak lode. „Máš dve možnosti: buď ostaneš s nami, alebo sa pridáš k svojej mame. Medzi živých to však nebude,“ šepkala.

Bez slova som stála vedľa nej a premýšľala som. Vravela mi pravdu? Mohla som si zvoliť smrť?

„Vravela si, že by si dala čokoľvek za to, aby si mohla žiť,“ pripomenula mi. „Vari si to nemyslela vážne?“

V jej pohľade sa zračila nádej. Nechcela, aby som odišla. Možno už v ten deň videla vyhasnúť priveľa životov. Prikývla som – ostanem.

Pritiahla si ma bližšie k sebe a do ucha mi šepla: „Vitaj v sesterstve sirén.“

Vtom ma pohltila voda a čosi ľadové mi vniklo priamo do žíl. A hoci ma to vydesilo, necítila som žiadnu bolesť.